

er jeg nødt til at gøre nogle faa Bemærkninger.

Først maa jeg vende mig til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som søgte at gøre gældende, at jeg havde lagt an paa at være morsom ved mine Udtalelser om det foreliggende Forslag. Her er han fuldstændig paa Vildspor. Hverken ved denne eller ved nogen som helst anden Lejlighed lægger jeg an paa at være morsom, og jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at hvis man bare forsøger paa at være morsom, bliver man det aldrig. Men enhver Fugl maa jo synge med sit Næb. Jeg finder imidlertid ingen Anledning til at være særlig gravalvorlig, naar vi tale om dette Emne, for det er virkelig noget, der ikke griber dybt ind hverken i den ene eller den anden Retning, og jeg kan heller ikke gøre for, om jeg saadan ganske uforvarende, naar jeg taler, kommer til at sige en eller anden lille Vittighed. Mangen Gang falder det mig ud af Munden, uden at jeg ved af det, og saa bliver jeg meget forbavset ved at se, at Medlemmerne le ad det. Men hvis dette er en Fejl, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds mindst af alle her i Tinget burde rette Bebrejdelser i saa Henseende her til mig. For han lider virkelig af den selv samme Fejl. Han har meget ondt ved at tale gravalvorlig om noget som helst og kunde heller ikke fortsætte den lille Tale, han holdt i Dag, uden at blive ligesom lidt morsom eller i alt Fald gøre Forsøg paa at være det paa min Bekostning. Jeg derimod har ikke søgt at gøre mig morsom paa . . . (Alfred Christensen: Det var Dem, der blev latterlig, og ikke mig, der var morsom!). Ja, nu komme vi til det morsomme.

Det ærede Medlem udtalte, at han ansaa hele Ordens- og Titelvæsenet for latterligt, men derimod ansaa han ikke Modstanden derimod for latterlig. Jeg anser ingen af Delene for latterlig, hverken selve Ordens- eller Titelvæsenet eller dem, der gøre Modstand derimod og ville have det afskaffet. Jeg har ikke med et eneste Ord mig bevidst lagt an paa at gøre Forslagsstillerne eller deres Ordfører latterlig paa Grund af deres Optræden, ikke paa nogen som helst Maade. Men for øvrigt skal jeg sige, at det ærede Medlem i den Henseende er i Uoverensstemmelse med det Blad, der har kaldt sig Organet for den højeste Oplysning her til Lands, nemlig „Politiken“, der har skrevet, at den anser Ordensvæsenet for at have international Betydning

for vort Land. Samme Blad skrev ogsaa en Gang, at ingen fornuftige Mennesker troede paa, at vi kunde faa dette Væsen helt afskaffet. Jeg ved nu ikke, om „Politiken“ henregner det ærede Medlem til de fornuftige, men saadan har der staaet i Bladet. (Alfred Christensen: De ved jo heller ikke, hvad jeg tror). Jo, det ved jeg saa omtrønt. I hvert Fald, hvad det ærede Medlem udtaler, ved man da Besked med. Det ærede Medlem udtalte nemlig ogsaa, at en saadan Uddeling af Ordener efter hans Mening var ligefrem skadelig og demoraliserende for dem, der fik dem. Det tror jeg nu ikke. De Folk, jeg kender, som have faaet en Orden, have i og for sig været de samme, som de vare før; jeg har ikke mærket Spor af Forandring i hele deres Naturel, Karakter eller Optræden, hverken hist eller her. Men det ærede Medlem maa formodentlig have noget at bygge sin Tro paa, og jeg vil da spørge ham, om han har gjort disse Erfaringer indenfor sit eget Parti, hvor der jo findes ikke saa faa dekorerede Mænd, om han har erfaret, at de, efter at have faaet deres Ordener, ere blevne mere eller mindre demoraliserede.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa mine personlige Forhold, hvad jeg synes, han kunde have skaanet mig for, da der ikke var Spor af Anledning dertil. Jeg har i alt Fald ikke givet det ærede Medlem nogen som helst Anledning hertil. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde søgt min Afsked som Lærer, men naar han sagde, at jeg havde gaaet i Forventning om at faa et Kors, er der ikke et sandt Ord deri. Det er fuldstændig grebet ud af Luften. (Alfred Christensen: Tænk, er det virkelig?) Ja, men det ærede Medlem skulde ikke staa her i Tinget og fortælle saadant noget, som han ikke har Spor af Grund til at tro paa og ikke har noget at bygge paa. Jeg har ikke gjort mig nogen som helst Forventning eller Tro i den Retning, og derfor bliver jeg ikke skuffet, naar jeg intet faar.

Det ærede Medlems Udtalelse om Ringen i Næsen skal jeg slet ikke dvæle ved. Jeg kunde karakterisere den med et Udtryk, som jo ikke er parlamentarisk, og derfor vil jeg overlade til ham selv og ærede Medlemmer at give den, hvilken Betegnelse de nu anse for mest passende. Jeg har nu anført dette som et Bevis paa, at Forfængelighed og Lyst til at pynte sig var en almindelig menneskelig Svaghed, men aldrig har jeg nogen Sinde anet eller tænkt mig, at det skulde lægges ud,